

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LATER...

tragikomedie in twee bedrijven,
vier scènes en een proloog

door

Dirk Schokkaert

Tweede, door de auteur herziene, versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3089

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>LATER...</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>DIRK SCHOKKAERT</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.</p> <p>De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2011/220/031
ISBN 978-90-385-11597

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Schokkaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames, 3 heren)

RITA : opgedirkte wereldse vrouw, controlefreak

ROGER : echtgenoot van Rita, zakenman “pur sang”

JEAN : fabrieksarbeider, spontaan en ongeremd

AGNES : huisvrouw en echtgenote van Jean, een beetje naïef

CLARA : vrouw van de “commerce”, zelfstandig

WALTER : echtgenoot van Clara, zaakvoerder van “Sanitair Seel dragers”

INLEIDING

Noem je het gegeven populistisch of eerder realistisch? Hoe vaak wordt er niet gespeculeerd op later, en hoe vaak ook helemaal niet? Een volkse wijsheid spoort ons aan om niets uit te stellen tot morgen, en het liefst vandaag nog te doen.

Ben jij er mee bezig? In alle geval “later” staat er. Geniet vooral vandaag van de pretenteloze, volkse dialogen tussen mensen zoals U en ik.

Onderdruk je glimlach niet! Alvast tot later...? Of heu ...

DECOR

Men ziet een rijkelijk gevulde leefruimte die ‘klasse’ uitstraalt. Op de tafel van de eetkamer staan enkele mooie boeketjes bloemen.

Op de salontafel staan hapjes en zes glazen klaar om gevuld te worden. Een vleugje achtergrondmuziek benadrukt de gezelligheid.

PROLOOG

(De ontbijttafel staat gedekt, op de achtergrond hoort men het ochtendnieuws. Rita is nog even in de weer en brengt brood en koffie aan en gaat daarna aan de tafel zitten. Ze ergert zich aan het nieuws en besluit om de radio uit te schakelen.)

RITA : *(gaat opnieuw zitten)* Voilà zie, geen nieuws, goed nieuws. Geen slecht nieuws, vooral vandaag niet. *(Kijkt naar de klok, is geïrriteerd)* Maar enfin.

(Rita stapt naar de deur om haar echtgenoot Roger te roepen die net op dat zelfde moment wil binnenkomen)

(roept het uit) Goh Roger, ge doet mij schrikken!

ROGER : *(die zich blijkbaar nog een beetje moet aankleden)* Ha alle, merci. Zie ik er zo lelijk uit?

RITA : *(lacht)* Het gaat er nogal door... en heu... misschien zie ik er lelijker uit hé.

(Zetten zich beiden aan tafel)

ROGER : op uw lelijkst ziet gij er nog goed uit.

RITA : Mouwveger, ge ziet dus geen verschil?

ROGER : Waarom zou ik verschil moeten zien tussen gisteren en vandaag? Vandaag is maar één dag later.

RITA : Ja ja, maar één dag maakt soms een wereld van verschil. Iedere dag gebeuren er dingen die een mensenleven veranderen en kunnen veranderen. Ge staat daar dikwijls niet bij stil, maar misschien zijt ge gewoon een ‘gelukzak’ als iedere dag ‘gewoon’ mag zijn. Geen hoogtes en geen laagtes, geen overdreven vreugde maar ook geen groot verdriet.

ROGER : Rita, gaat gij nu op dit uur ’s morgens de filosoof uithangen?

RITA : En waarom niet? Ik ben stilletjesaan aan het stadium gekomen om daar eens bij stil te staan. Ik heb de radio afgezet; meestal is het toch slecht nieuws dat we horen. Een mens laat zich dan meeslepen en héél uw dag is verknald. En dat wil ik niet, vooral vandaag niet. *(Schenkt voor beiden koffie bij)* En ons Rogerke weet alweer niet in welke parochie dat hij woont!

ROGER : *(Lacht)* Zeg maar, gij doet nu zo raar?

RITA : *(Lacht)* Ha, ik doe raar? Zijt ge zeker dat er bij u niks scheef zit? Of hebt ge misschien een lichte vorm van dementie of zo? 'k Moet zeggen dat het dan al jaren bezig is, ge vergeet het ieder jaar!

ROGER : Ik weet bij God niet wat ge wilt zeggen.

RITA : Roger! Een vijf en een nul!

ROGER : Sinds wanneer zijt gij in voetbal geïnteresseerd? Vijf – nul? Wie tegen wie?

RITA : Ja zeg, laat maar zo. *(Staat recht)*

ROGER : Het is precies uw dag vandaag niet, hé kind?

RITA : Jawel, juist wel. Enfin, dat zou toch zo moeten zijn.

(Roger staat recht en maakt aanstalten om naar buiten te gaan)

ROGER : Allé dan, ik zal me eens klaarmaken hé Rita, het belooft een drukke dag te worden. Rita? *(Draait zich vlug om, gaat naar haar toe en omhelst haar)* Een gelukkige verjaardag hé!

RITA : Manneke, ge zijt met vuur aan 't spelen. Gij kunt een mens doen overkoken.

ROGER : Ik zag het al, de stoom kwam uit uw oren. 50 jaar, hoe zou ik dat kunnen vergeten?

(Ze gaan samen in het salon zitten)

RITA : Moet gij niet vertrekken?

ROGER : Zie, nu maak ik tijd voor u en nu is het weer niet goed.

RITA : Jawel, maar ik bedoel maar... dat is niet van uw gewoonte.

ROGER : Voor iemand van 50 jaar moet ge uw tijd nemen.

RITA : (*Spotlucht*) Dat is door de juiste gezegd: tijd nemen. Roger, we zijn nu bijna 25 jaar samen. ‘Samen’ is het verkeerde woord, we zijn 25 jaar getrouwd. Ik met u en gij met mij én met uw werk.

ROGER : Zijt gij dan niet content?

RITA : Jawel maar, ik bedoel maar... ge moogt met uw werk bezig zijn maar het mag u niet bezitten.

ROGER : Bezitten?

RITA : Ik wil maar zeggen dat er nog andere dingen in 't leven zijn, hé Roger. Als gij het wat kalmer aan doet dan zal de economie niet instorten zulle.

ROGER : Neen, maar toch misschien een belangrijke klant verliezen. En eerlijk gezegd: het brengt toch goed op, hé Rita?

RITA : Rogerke, daat gaat het nu niet om... ik heb soms het gevoel dat ge wilt vluchten, dat er geen motivatie genoeg is. Dat ge geen doel hebt om wat meer thuis te zijn. Het is geen verwijt naar u toe, het is alleen...

ROGER : Een vaststelling...

RITA : Weet ge Roger, ik zit hier te dikwijls alleen, ik heb te veel tijd om te denken en dat is ook niet goed. Ik te veel en gij te weinig. En in plaats van mekaar aan te vullen en aan te voelen, groeien we uit elkaar, ongewild. Het is aan ons om daar iets aan te doen. Vandaag! Niet morgen!

ROGER : Rita, ge hebt vriendinnen bij de vleet, ge gaat en ge staat waar ge wilt, ge hebt alles wat u hartje begeert...

RITA : Niet alles Roger, en dat kan en dat mag ook niet. Een mens moet leren content zijn. Ik wil niet meer, ik wil behouden wat ik heb en als dat kan, dan is dat al een enorm voorrecht.

ROGER : Ge zijt precies de Evangelische Omroep.

RITA : Neen, dit is een formele oproep om onze toekomst te verzekeren

ROGER : Ach kindje, vijftig jaar worden, dat doet met een mens blijkbaar iets. (*Gaat dichter bij Rita zitten*) Zo slecht hebben we het toch niet hé Rita, we hebben elkaar en we hebben veel vrienden.

RITA : Ja, en daar ben ik blij voor Roger. Maar soms zijt ge alleen, ook onder vrienden. (*Geeft hem een kus*) Allé, ik ben al blij dat ge mijn verjaardag niet vergeten zijt.

ROGER : (*Lacht*) Ge dacht het echt hé, dat ik het vergeten was. En heu... uw geschenk, dat volgt nog hé.

RITA : (*Lacht*) Ha ja? Ik was in de garage al eens gaan kijken en ik zag daar geen Porscheke staan. De moed zakte al in mijn schoenen.

ROGER : Daar, de madame. Ge doet al in uw broek als ge een koersvelo ziet.

RITA : Daar heb ik mijn reden voor en dat weet gij maar al te goed. Uw accident met die tuinslang, dat vergeet ik nooit. Ik heb vijf uur op de spoedafdeling in 't ziekenhuis gezeten. Ge zijt vijf meter over de grond geschoven. De paus heeft de grond nog nooit zo intens gekust.

ROGER : Daar blijf je toch plezier in hebben hé.

RITA : (*Zucht*) Ik heb er mij destijds genoeg zorgen om gemaakt hé ventje, ik dacht even dat ik u kwijt was. Het leven is een lotto met een omgekeerde werking. Als ze uw nummertjes niet trekken, moogt ge blij zijn. Zoudt ge nu eens niet gaan werken?

ROGER : Ha zo, ge wilt mij hier precies buiten?

RITA: Neen, ik zou willen dat ge vanavond wat vroeger thuis zijt. Al weet ik dat daar weinig kans voor is, maar ik mag toch dromen hé...?

ROGER : (*Staat recht*) Ik kan mezelf niet veranderen hé meiske.

RITA : Nee nee, dat moet ge niet doen, maar hier en daar een beetje correcties, dat zou misschien al wonderen doen...

ROGER : ... zei een vrouw van vijftig.

RITA : Zeg eens, het zal wel gaan zeker? Vooruit, maak dat ge weg bent, des te rapper zijt ge terug.

ROGER : (*Doet jas aan, neemt tas enz.*) Tot vanavond Sarah, heu Rita. (*Spotlacht*)

RITA : Als ge vanmiddag heel eventjes aan mij denkt, wilt ge dan eens stoppen bij de bakker op de Botermarkt? Zie maar eens rond, een taartje voor een zestal personen.

ROGER : Oei, dat is nu echt mijn ding niet, maar ik zal mijn best doen. (*Geeft aan Rita een zoen en vertrekt*)

RITA: Nu hoor ik u praten zie, projectleidertje!

ROGER : (*Komt opnieuw binnen met taartendoos*) Zeg eens, dat staat hier zo maar buiten aan de deur, ik trapte er bijna op. (*Geeft ze aan Rita*)

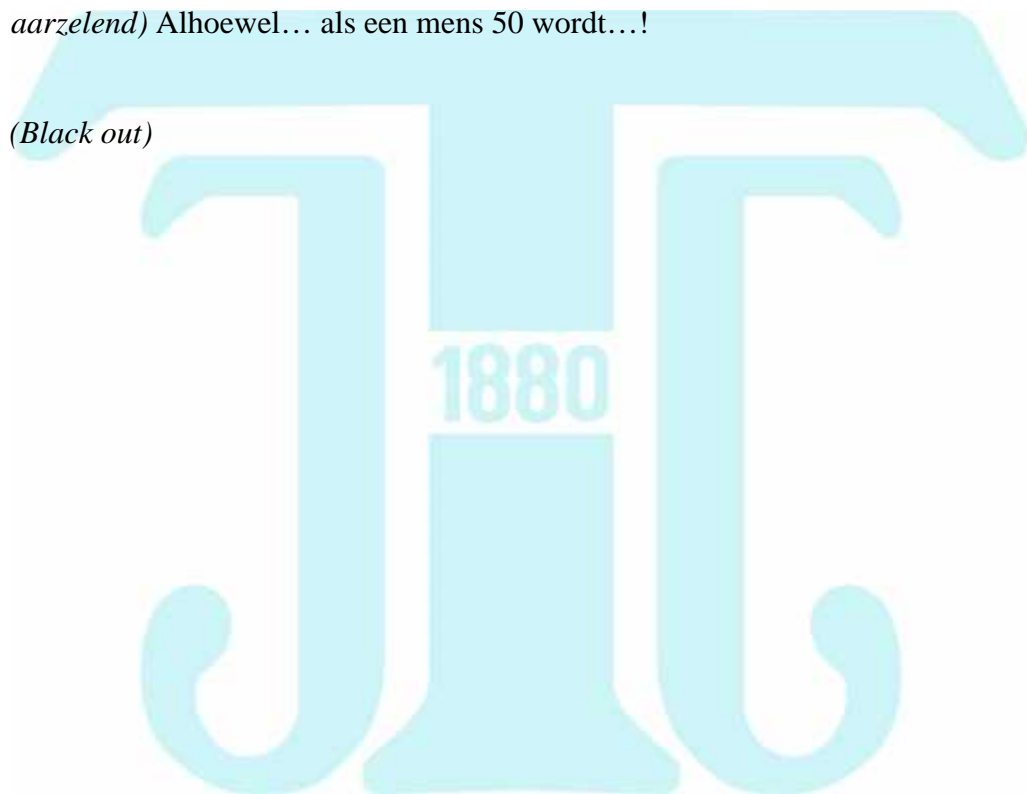

RITA: Dat zullen mijn mini-vidéetjes zijn voor vanavond.

(Roger terug weg, Rita doet de taartendoos open en schrikt)

Het is niet waar! Hoe zijn die er nu uit? Die zijn volledig in mekaar gezakt. Zoiets kan ik deze avond niet presenteren. Of zijn dat misschien vidéetjes om op te pompen? Ze hadden die doos moeten laten open staan, zeg hé. *(Gaat naar de telefoon, neemt de hoorn, wil het nummer draaien, en praat dan tegen zichzelf)* Rita, dat zijn maar vidéetjes hé. De wereld vergaat niet. *(Dan aarzelend)* Alhoewel... als een mens 50 wordt...!

(Black out)

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Rita komt met ijsemmer en fles de woonkamer binnen. Ze draagt een feestelijke outfit en zet de emmer op de salontafel. Daarna gaat ze in elke uithoek van de woonkamer de situatie overzien. Wanneer de muziek wegebt, gaat de telefoon. Rita neemt op.)

RITA : Hallo, met de Bunder, Roger zijt gij dat? Neenee, natuurlijk mag dat, ik had jou eigenlijk al thuis verwacht. 't Is niet waar hé? Roger, moet dit nu vandaag? Kan dat niet wachten? *(zucht)* Allé, dat is goed, ik zal ze wel op mijn eentje opvangen. Wablieft? Neen Roger dat is waar, dat is niet de eerste keer, maar ik zal dat nooit gewoon worden! Ja, tot straks dan. *(legt in)*

(Rita is er blijkbaar niet mee opgezet, ze neemt een hapje om dan direct erna terug één in haar mond te proppen. De bel gaat. Rita slikt alles door en haast zich naar de voordeur. Ze komt binnen met Agnes.)

Ja sorry hoor Agnes, maar ik moet U momenteel alleen ontvangen. Roger had nog een levensbelangrijke vergadering.

AGNES : Is 't waar? Dat is niet zo erg hé? Als gij er maar zijt, tenslotte zijt gij het feestvarken! Kom hier. *(zoent haar)*

RITA : Ja, een feestvarken van 50 jaar, dat zal stilletjesaan taai vlees zijn! Dat moet wat langer op het vuur staan hé, om het mals te krijgen! *(lacht)*

AGNES : *(begrijpt het niet zo goed)* Jaja, dat is heu ...

RITA : Ge weet wat ze zeggen over een oude schuur hé, 't kan lang duren, maar eens dat ze in brand staat... kom zet U neer.

AGNES : Toch wonen jullie hier mooi hé, dat is hier allemaal zo, allé, hoe moet ik dat nu zeggen?

RITA : Cosy.

AGNES : *(begrijpt het weer niet)* Cosy?

RITA : Welja, gezellig bedoelt ge?

AGNES : Ja, zoiets ja...

RITA : Jean komt ook later zeker? We kunnen met ons tweetjes al iets drinken.

AGNES : Ja, Jean staat met de late shift hé, het zal ten vroegste half elf zijn, hij ging zich op het werk wat opfrissen.

RITA : *(terwijl ze uitschenkt voor hun beiden)* Dat zal wel nodig zijn als ge zo héél de dag in het zweet staat! Hij staat in de productie zeker?

AGNES : Ja maar daar staat die niet van in 't zweet zulle. Dat is een machine die al het werk doet. Hij zweet omdat hij héél het traject naar 't werk met de koersfiets doet. 's Morgens 20 kilometer op en 's avonds 20 kilometer af! Ge moet er goesting voor hebben. Maar ja, 't is zijn hobby hé.

RITA : *(lacht)* Ja, dat denk ik ook als ik onze Roger elke zondagmorgen in zijn koers-tenuke zie wringen. Dan denk ik dikwijls: hoe gaat hij dat er allemaal in krijgen? Ik vind dat zo'n onnozel zicht hé! 't Schijnt dat dat niet goed is voor een man zijn zaad hé, zo hard spannen. Enfin, voor ons hoeft het niet meer hé, 't is eigenlijk nooit nodig geweest... onze Roger heeft een luchtkarabijn! *(lacht uitbundig)*

AGNES : *(begrijpt het niet goed)* Wat bedoelt ge?

RITA : *(doet teken)* Het ging niet!

AGNES : Ha, ik dacht dat ge daar voor gekozen had. Allé, 't zijn eigenlijk ons zaken niet hé Rita? Bij mij ging dat allemaal vanzelf, ik voelde mij precies een jukebox bij manier van spreken. Onze Jean had altijd prijs, en ik bijgevolg ook, zonder veel moeite te moeten doen. Onze Jean is altijd zo geweest. Toen we vreeën reed die precies met de fiets, zonder zijn stuur vast te houden! Dat ging allemaal vanzelf, behalve studeren! Daar ondervindt hij nu de nadelen van hé! Produceren maar niets delegeren... dat zijn Jeans woorden hé! Maar ge moet leren gelukkig zijn, zeg hij dan.

RITA : Zeven toch hé?

AGNES : Ja, zeven! Vier jongens en drie meisjes, 't is niet eerlijk verdeeld hé Rita?

RITA : Och, ik weet niet, ik heb dikwijls nagedacht over dat kinderloos zijn. Ik heb er heel veel verdriet van gehad en nachten van wakker gelegen! De mensen probeerden mij dan te troosten, ze zeiden dingen zoals "iets dat ge niet hebt,

dat kunt ge niet missen”...

AGNES : En, is dat zo ...?

RITA : Ieder spreekt voor zich. Iemand die daar bewust voor kiest, zal dat beamen en redeneren van “geen kinderen, geen zorgen”. Bij mij was die kinderwens er wel, ook bij Roger. Ook al heb ik het zelf nog niet kunnen aanvoelen in de praktijk, ik voel toch dat ik iets mis. Ze zien dat allemaal zo zwart in! Ge mist ook de mooie dingen! Iets wat ge niet hebt, kunt ge niet missen, ...ja salu!

AGNES : Onze Jean en ik hebben véél moeten missen. De kinderen gingen altijd voor. Feitelijk is ‘missen’ het verkeerde woord. Laten, dat is beter. Maar mijn kinderen zijn me dat méér dan waard! (*verontschuldigend*) Sorry hé Rita, ik bedoel maar...

RITA : Niets sorry, ik wil U best begrijpen. Och, ik kom niets te kort hé, ’t is alleen zo een beetje als een taart zonder kers...

AGNES : Maar het is toch een mooie taart hé Rita? Zo’n huis! Dat van ons kan er drie keer in.

RITA : En dan? Ge ziet, achter elke gevel is er wel wat wrevel! Het is trouwens ook té groot. Ik zit hier meer alleen dan wat anders! Bij Roger is het al werk dat de klok slaat. En hadden we het geweten, dan hadden we nooit zo groot gebouwd. Maar ja, destijds dachten we aan later ... kinderen, en dan kleinkinderen... Enfin, ik ben aan ’t zagen hé?

AGNES : Jazeker!

(*Rita schrikt*)

We mogen niet té serieus zijn hé Rita! (*lacht*)

RITA : (*eveneens terug in een vrolijke bui*) Wil ik nog eens bijvullen?

AGNES : Ik moet alleen zien dat ik mijn man nog herken tegen dat hij hier is (*bekijkt fles*) Cava? (*spreekt uit sava*)

RITA : Cava! (*lacht*) Kent gij dat niet? Spaanse schuimwijn!

AGNES : Oei nee, daar ben ik niet in thuis. Bij Jean zijn het Jupiler en ‘zwarte zjappen’. Gewoon is bij hem al méér dan genoeg! (*drinkt van haar glas*) Het is alleszins héél lekker, waar verkopen ze dat?

RITA : Maar Agnes, overal! Als ge een winkel binnenkomt en richting drankafdeling stapt, wordt ge er onder bedolven. Het is precies of ze hebben daar ineens een bron van aangeboord.

AGNES : Rita, nu niet om te zeveren.... Als ge het eens moeilijk hebt hé, en ge zit eens graag onder de kinderen: kom dan eens af! Op een woensdagnamiddag, dan zijn de kinderen van onze oudste hier. Het enige dat ge moet meebrengen is een overall en oordopjes! (*lacht*) Dat zijn kadetten zulle!

RITA : Awel Agnes, dat vind ik nu schoon sé. Dat ik na zoveel jaren zo een aanbod krijg! De mensen staan daar niet bij stil, ze denken er niet aan om zoiets te vragen. Ik ga eens komen hé! (*neemt schotel met hapjes*) Hier neemt eentje, als we op de rest moeten wachten, dan kruipen de toastjes zelf van 't tafel.

(*de bel gaat*)

Ik had het vroeger moeten zeggen!

(*Rita gaat opendoen en komt even later binnen met Clara*)

Hier zijn we met ons Clara zie! En voor de verandering ook alleen! Zeg eens, die hebben toch niet in het geniep hun koersfiets genomen om stiekem een toertje te gaan doen hé?

CLARA : (*opgedirkt*) Neenee, zeer zeker niet. Zijn veloke stond er nog. Met een vettige ketting, 'k heb het geweten! Ik ben al van tenue mogen veranderen. Zo'n streep op mijn rok. Neenee, hij had nog een depannage. Bertha van Bruisel, te gierig om haar ogen op te doen, zat weer eens met een verstopte wc. Ze zou beter eens wat meer doorspoelen!

AGNES : Kunt ge uw rok niet in rekening brengen als zelfstandige? Een accidentje tijdens 't werk!

CLARA : We zitten in de loodgieterij, we hebben geen velowinkel hé meisje. (*naar Rita toe*) À propos, een héél goede verjaardag hé Rita! Op zijn minst nog eens zoveel (*zoent Rita*)

RITA : Dan ga ik er niet meer uitzien denk ik, stel u voor! Allé kom, zet U er bij. We

zullen er eens op drinken hé!
(ze zetten zich neer)

CLARA : Ho, ge hebt cava genomen! Ja, dat is een waardig alternatief voor champagne.

RITA : *(beetje gegeneerd)* Het is misschien een moeilijk vergelijk...

AGNES : Ha, gij kent dat?

CLARA : Gij niet!? Meent gij dat nu? Dat is de champagne van de werkmens! *(begrijpt dan haar blunder)* Och pardon Agnes, zo bedoelde ik dat niet, echt niet!

AGNES : Neenee, gij hebt gelijk. En 't is lekker. *(naar Rita toe)* En is het duur?

RITA : Helemaal niet! Vijf euro voor een fles.

AGNES : Vijf euro? Daar veeg ik mijn kont mee af.

(ze zijn alle drie even stil, dan allen in schaterlach)

We mogen toch eens lachen hé!

CLARA : Neenee, wij werken allemaal voor het zelfde, om te leven en te overleven. Of dat ge nu 's morgens optrekt in een smoking, kostuum of overall, het is allemaal voor 't zelfde: brood op de plank.

RITA : Ja, en de ene mens is als wat fanatieker dan de andere hé.

CLARA : Dat is juist, maar hierboven zitten er veel die niet konden gemist worden hé. Neenee, zie nu naar ons mannen. Ze leerden elkaar kennen in de wielertoeristenclub. Ze kenden elkaar van haar noch pluim en nu zijn ze al jaren zes handen op één buik. Als die 's zondagsmorgens in bende vertrekken, in die onnozel tenuekes met de nodige contouren, dan zijn die allemaal gelijk. Koning, keizer, admiraal, een zeemlap in hun broek hebben ze allemaal!

(ze lachen allen hartelijk)

RITA : Allé, hier zitten we nu met ons drietjes. *(gaat rond met hapjes)* En heu, hoe is het met de kinderen?

CLARA : Dat gaat, dat gaat. Ge weet hoe dat gaat hé?

RITA : Nee.

AGNES : Tja ...

CLARA : Eergisteren is er bij ons bijna een oorlog uitgebroken. Onze Walter zag krijtwit! Het was meer de witte woede!

AGNES : Allee?

CLARA : Onze Robby is thuisgekomen met het nieuws dat hij, na zes jaar sanitair en dakwerken, iets anders wil gaan doen. Onze Walter wist niet wat hij hoorde! Zijn enige opvolger, zijn hoop ... geeft er de brui aan!

AGNES : Na zes jaar is dat wel een grote verrassing... Hij was toch goed in zijn vak?

CLARA : Dat zou ik geloven! Hij was de primus van zijn klas. Maar hij zegt dat hij dit niet heel zijn leven wil doen. Die mannen hebben een willetje zulle.

RITA : En weet hij dan al wat hij gaat doen?

CLARA : Ja, hij wil verder gaan in 'woord en kunst' en 'podiumkunsten'. Hij moet eerst nog een ingangsexamen doen bij Herman.... Herman heu.... Allé, hoe heet dat, die stenen die ge in een pitjesbak gooit...

RITA : Dobbelstenen?

AGNES : Teirlinck!

CLARA : Ja, die is het! Enfin, het is zijn leven vind ik. Maar onze Walter ziet er geen toekomst in voor later. En onze Robby, die leeft vandaag zegt hij, tja ... dat is jong hé.

AGNES : Och ze hebben geen gelijk, ze moeten hun kansen grijpen nu ze jong zijn. Vroeger kregen we de kans niet, allez ... ik toch niet! En al die richtingen die ge nu kunt uitgaan.

CLARA : Soms wat te veel denk ik ... allez ... 'woord en kunst'?! Hadden jullie daar vroeger van gehoord?

AGNES : Kunst en vliegwerk ja, alleen al om 's morgens de kinderen op tijd buiten te krijgen!

RITA : Weet ge dat die van Roza Potters snit en naad gedaan heeft?! En die doet dat naar het schijnt heel goed want hij mag al mee modellen uittekenen voor een modehuis in Antwerpen. Die draait zijn hand niet om voor een broek of een kleed zulle! Snit en naad, dat moest ge vroeger als mansmens niet volgen zulle!

CLARA : Och ja, het is ook maar goed ze, mannen- of vrouwenberoepen, dat is uit de wereld hé! Enfin, Walter zal wel moeten bijdraaien. Ik begrijp hem ook wel

zulle, hij wil zekerheid voor onze Robby.

RITA : Tja, in die wereld van theater en héél die ‘santeboetiek’ is dat nu niet direct het codewoord denk ik...

CLARA : Wat...?

RITA : Awel, ‘zekerheid’, wat ge allemaal in de boekskes leest.

AGNES : Jean wil niet dat ik zoiets lees...

RITA : Hij gelooft dat niet, of wat?

AGNES: Jawel, hij zegt dat het in het echt nog erger is! Maar dat ze daar bijlange niet allemaal aan meedoen.

CLARA : En Jean weet dat? Ik wist niet dat die in die wereld thuis was...

AGNES : Hij niet, maar een collega. Een vrouwelijke collega die uit die wereld gestapt is.

RITA : Ha, en kennen we ze?

AGNES : Heu ... nee, dat geloof ik niet. Het was ook geen televisiester, ze was meer met andere dingen bezig.

CLARA : Jaja, met die randanimatie laat ons maar zeggen...

RITA : In die wereld is het belangrijk van een sterk karakter te hebben, anders loopt het fout.

CLARA : Allez, dan komt dat goed met onze Robby hé. Als die zegt dat hij stopt met sanitair, dan stopt die!

AGNES : Ja maar dat van dat karakter is waar hoor! Ze hebben dat meisje ook al zo zot gekregen om de productie wat op te drijven. Ze had alle noodstoppen afgeplakt en was er eens even niet bij... Ze hebben vier vingers bij elkaar kunnen rapen in een plastic zakje, maar ze zijn niet meer aangegroeid. Ze is blij dat ze nog één over heeft om in haar neus te peuteren...!

RITA : (*staat recht*) Meisjes, wat zouden jullie er van denken om aan tafel te gaan zitten? We kunnen niet eeuwig op die mannen blijven wachten hé. Ik ga alvast de koffie zetten voor de verjaardagstaart, enfin: als die er is. Roger heeft die besteld...(af)

(*Clara en Agnes zetten zich aan tafel en bestuderen het interieur.*)

AGNES : Toch wonen die hier mooi hé. En groot!

CLARA : Ja,... dat is natuurlijk allemaal goesting hé. Maar ze wonen groot...

AGNES : Ge vindt het niet mooi?! Ik wel hoor, ik heb graag ruimte. Bij ons is alles zo benepen. Nu is het al beter, maar vroeger met ons kinderen thuis, was dat niet altijd zo simpel. Menig mens heeft de deur van de wc tegen zijn voorgevel gekregen. Degenen die het wisten, die kwamen langs achter. Maar liefst niet allemaal tegelijk! Nu staan er allemaal schuifdeuren in. Jaja, nu zijn er de kleinkinderen die er aankomen hé!

CLARA : Ik zit graag vol!

AGNES : (*schrikt*) Pardon?

CLARA : Ik heb graag dat alles vol staat!

AGNES : Aaaah!

CLARA : Wij wonen ruim, maar iedere vierkante meter is benut. Enfin, ieder diertje zijn pleziertje hé?

AGNES : Weet ge, Rita heeft nu zo te zien bijna alles. Maar weet ge dat ze héél veel mist?

CLARA : Ha ja?

AGNES : Ja, kinderen. Ze hebben daar zelf niet voor gekozen, het ging niet.

CLARA : Allé, ...Heu Rita ...?

AGNES : Neenee, Roger. Machine kapot! Sneeuwballen! (*wil grappig zijn en merkt haar vergissing.*)

(*Rita komt net binnen met koffie en heeft het nog net gehoord*)

RITA : Sneeuwballen? Waar jullie het over hebben?! Dan zitten we al terug in de winter hé!

CLARA : Neenee, we zeggen net dat ieder seizoen zijn charmes heeft.

RITA : Dat is zo. Koffie? (*giet uit*) Hier zitten wij nu. Drie weven. Er zijn blijkbaar nog véél belangrijker dingen dan 50 jaar te worden. (*zet zich neer*) Alhoewel, ik voel dat zo niet aan zulle. Voelen jullie dat zo aan?

CLARA : Ja, na een nachtje stappen wel! Vorige week was het jaarfeest van Unizo, ik ben er dagen mottig van geweest. Voor de rest staat ge daar niet bij stil.

RITA : *(lacht)* Dat is inderdaad iets dat achteruit gaat. Maar voor de rest is het voorbij gevlogen. Het is precies een film met hele stukken er van tussen...

AGNES : Ne stomme film.

RITA : Zeg eens Agnes....

AGNES : Neenee, ik bedoel maar dat alles zo vlug gaat. Zo'n stomme film draaiden ze precies toch ook af in een versneld tempo? Als kind ziet ge de tram, als puber springt ge er op, als volwassene stapt ge er op en als gepensioneerde geraakt ge er niet meer op! *(lacht)* Allé, toch niet alleen! De tram des levens hé!

CLARA : Amai Agnes, ge zijt een echte filosoof.

AGNES : Heu, ja zeker?

(De bel gaat. Rita gaat opendoen en komt terug met Jean in koerstenue)

RITA : Hier sé, superman stond voor de deur!

CLARA : Voor mij heeft hij wat meer weg van 'Mega Tobi' in zijn pakske. *(lacht)*

JEAN : Ook ne goeie avond. Het zal wel gaan zeker? *(gaat zijn vrouw zoenen)*

AGNES : *(trekt vies gezicht)* Jean, gij ging U toch eerst opfrissen en iets anders aandoen?

JEAN : Goed gij! Dan was ik hier nog een half uur later. Ben ik zo niet welkom misschien?

AGNES : Zeg, ge stinkt naar het zweet. Hebt gij gedronken? Gij hebt precies een cafélucht bij!

JEAN : Zeg, is dat hier een kruisverhoor? Eentje ja, achter de hoek aan 't werk, bij de 'Rosse Vonk'!

AGNES : Ge weet dat ik dat niet graag heb als ge met de fiets rijdt.

CLARA : Allee, ge moogt content zijn dat hij uit de auto blijft! Ik zou ze niet graag de kost geven die vanachter in de auto stappen en naar hun stuur zoeken! Puur van zattigheid!

AGNES : Hij weet goed genoeg wat ik bedoel. Hij is eens voorover gestuikt toen hij over een tuinslang reed. Hij zag er nogal uit zulle!

JEAN : Allee, zijn we uitgeraasd? Is het eender waar ik me zet? *(gaat ergens zitten)*